

[Arbejdsministeren.]

Så er der endelig spørgsmålet om de 4 ugers ferie. Jeg skal ikke gøre denne diskussion ret meget længere, end den allerede er blevet; men jeg synes, at det da må være praktisk for arbejdsmarkedets parter, når de skal forhandle om løn- og arbejdsforhold, at der ikke er usikkerhed om, hvad der på væsentlige områder kan tænkes at ske ved lovgivningsmagtens foranstaltning. Der var mange, der undrede sig for et års tid siden, da man på arbejdsmarkedet gennemførte en nedsættelse af den ugentlige arbejdstid, men lod være med at pille ved ferietidens længde. Man undrede sig, fordi den redegørelse om arbejdstid og ferie, som var til rådighed for arbejdsmarkedets parter, før de begyndte deres forhandlinger, viste forholdsvis klart, hvordan de fleste lønmodtagere prioriterede spørgsmålene, hvordan de foretrak en ferieforlængelse fremfor en arbejdstidsforkortelse. Man kunne få den idé bestyret ved udtalelser i interviews i den halvkulørte dagspresse, i foråret også med hr. Erling Dinesen, at der har været usikkerhed hos i hvert fald en af parterne med hensyn til, om lovgivningsmagten måske tog ferie-spørgsmålet op, så man kunne lade det ligge under overenskomstforhandlingerne. Det er derfor, jeg siger, at det må være praktisk, at parterne på arbejdsmarkedet ved, hvad konditionerne er for de forhandlinger, de fører. Under de forhandlinger, som skal foregå om et år, vil arbejdsmarkedets parter kende konditionerne, som er, at man ikke fra folketingets side kommer og forlænger ferien, hvis man ikke ved overenskomst selv har gjort det.

(Kort bemærkning).

Erling Dinesen: Det er faktisk første gang, jeg har hørt, at den radikale presse er halvkulørt; det er rigtigt, at der var et interview i Ekstra Bladet.

Derudover vil jeg gerne sige til arbejdsministeren, at jeg er enig med ham i, at det ville være ganske praktisk, om arbejdsmarkedets parter blev klar over forholdene, så der ikke var nogen usikkerhed om, hvad der ville ske med hensyn til lovgivning om arbejdsmarkedet. Lad os derfor få gennemført forslaget om 4 ugers ferie; så er man

klar over det og kan tage hensyn til det ved de forhandlinger, som skal finde sted i 1970-71.

Poul Dam: Arbejdsministeren sagde her i sidste omgang, at han nok troede, at folk, der gik fra medhjælperområdet over til det almindelige arbejdsområde, ved aftaler fik en rimelig ferie, og at der altså ikke var nogen, der havde et ferieløst år — selv om de, hvad enhver ved, skal betale det selv. Det har i nogen grad bekymret mig, når man snakker om disse problemer, at ingen synes at vide noget som helst om det. Hvad ved vi egentlig om, i hvilken grad unge og yngre mennesker har denne opsplittede ferie, som det er mit indtryk de har? I hvilken udstrækning mangler de helt ferie i et eller måske halvandet år, indtil de kommer ind i faste, varige former? Har man slet ikke tænkt på at undersøge det fra arbejdsministeriets side? Laver man denne lovgivning på formodninger om, at det nok er sådan? Vi andre har jo ikke mulighed for virkelig at lave en sådan undersøgelse. Ministeriet kunne. Gør man det ikke?

Arbejdsministeren (Lauge Dahlggaard): Vi befinder os efterhånden i et samfund, hvor man ingen verdens ting ved, hvis der ikke er foretaget en sociologisk undersøgelse. Jeg vil nu fastholde min vurdering, som jeg nævnte det. Denne lovgivning foregår dog ikke i den fri luft; den foregår på grundlag af en ferielovgivning, som er 31 år gammel, og på ophobede erfaringer — og i hvert fald hvad angår spørgsmålet om feriebehov, er der da udgivet en temmelig tyk og stor betænkning inden for det sidste par år.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagenes overgang til anden (for forslagene til folketingsbeslutnings vedkommende sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at de tre forslag henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.